

IN HET DUISTER
CRISTINA PAUL

Ook verschenen:

Verloren
Gebroken

Eerste druk 2020

Alle rechten voorbehouden

Copyright © 2020 Cristina Paul
Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar worden
gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van
de auteur

PROLOOG

Chicago, Illinois
21 januari, 8:36 p.m.

Leena Carter liep na een lange dag werken het politiebureau uit. Ze werkte als psychiater in het gebouw. Ze werkte samen met de politieagenten na een schokkende gebeurtenis en de slachtoffers ervan. Ze had vandaag gewerkt met een slachtoffer van verkrachting dat verschrikkelijke psychologische problemen had gehad voordat Leena met haar had gesproken. Nu, twee weken later, had ze zich eindelijk opengesteld voor Leena. Ze vertrouwde Leena genoeg om haar verhaal te doen en boekte elke dag vooruitgang.

Leena had de afgelopen paar maanden hard gewerkt. Eindelijk kon ze naar huis gaan om te genieten van haar twee weken vakantie. Ze had haar patiënten verteld dat als ze haar nodig hadden, ze beschikbaar zou zijn voor sessies, maar dat ze op dit moment geen nieuwe patiënten zou aannemen.

Ze keek omhoog naar de fel verlichte maan. Sneeuw viel uit de lucht. Ze deed de kraag van haar jas omhoog om haar nek te beschermen tegen de kou. Er was al de hele week sneeuw gevallen. De wegen waren vrijgemaakt maar de trottoirs waren volledig bedekt.

Ze begon de straat af te lopen. Het was een lange weg naar huis. Ze was vanochtend naar haar werk gewandeld omdat haar auto in de garage stond. Ze hoopte dat ze haar auto morgen kon gaan ophalen of ze zou twee heel saaie weken hebben.

Aiden: Leena!

Ze draaide zich om naar de zeer vertrouwde stem van haar ex-man Aiden Grant. Hij kwam het politiebureau uit gelopen. Hij was een Rechercheur van de afdeling Speciale Misdaden. Hij liep

voorzichtig maar met snelle pas haar richting uit. Toen hij haar bereikte, overhandigde hij haar een wollen muts.

Aiden: Je bent je muts vergeten.

Leena: Kwam je speciaal naar buiten alleen maar om me mijn muts te geven?

Er vormde zich een glimlach op zijn mooie gezicht. Zijn kenmerkende glimlach. Dezelfde glimlach die haar had verleid om met hem te trouwen.

Aiden: Nee.

Leena: Wat wil je, Aiden?

Aiden: Ik wil niet dat je naar huis wandelt. Het sneeuwt behoorlijk hard en je wijk is te gevaarlijk op dit uur.

Leena: Het komt wel goed.

Aiden: Leena, alsjeblieft. Mijn auto staat daar. Het is maar een rit naar huis. Geen date.

Leena leek erover na te denken. Toen besloot ze dat hij gelijk had. Haar buurt was gevaarlijk. Maar dat ging ze niet aan hem toegeven.

Leena: Ja, oké.

Aiden bracht haar naar zijn auto. Hij opende de deur voor haar en ze zuchtte binnensmonds. Ze had er een hekel aan dat hij haar zo vertroetelde. Hij had tijdens hun huwelijk nooit geen enkele deur voor haar geopend.

Zonder iets te zeggen, stapte ze in de auto. Hij deed de deur dicht en liep om de auto heen om aan bestuurderszijde in te stappen. Hij startte de auto en reed weg. Hij draaide de verwarming op. *God, dank je.* Ze had het heel erg koud.

Leena had Aiden een paar weken lang ontweken. Ze was blij dat hij twee maanden geleden eindelijk de scheidingspapieren had ondertekend.

Leena was drie jaar geleden verliefd geworden op Aiden. Hij was aangenaam om naar te kijken en zijn glimlach kon elke vrouw op aarde charmeren. Een jaar later waren ze getrouwd. Maar ze waren langzaam uit elkaar gegroeid vanwege hun drukke jobs. En Aiden was in de armen van een andere vrouw beland. Leena was erachter

gekomen dat Aiden haar een paar maanden lang had bedrogen. Ze had een slipje in haar bed gevonden dat niet van haar was. En om het allemaal nog wat erger te maken, was ze erachter gekomen op hun jubileum.

Ze was zo boos op hem geweest, maar ze had al snel door gehad dat het niet alleen zijn schuld was geweest. Ze had hem ook verwaarloosd. Maar ze was niet meer in staat geweest om naar hem te kijken zonder die vrouw in zijn armen te zien en het had het einde van hun huwelijk betekend. Aiden had haar verzoek voor een scheiding eindelijk ingewilligd. Hij had het opnieuw willen proberen. Nog steeds. Maar ze kon het niet meer. Aiden was geen slechterik, dat wist ze, maar haar vertrouwen in hem was weg. En ze wist dat ze het niet kon overwinnen.

Ze passeerden de gevaarlijke buurt waar Aiden het over had. Straatbendes waren hier de baas. Maar haar flat een paar straten verderop was de enige die ze zich kon veroorloven. Maar het was van haar en van haar alleen. Ze was er trots op. Ook al was het een halve bouwval.

Leena: Je mag me hier afzetten.

Aiden: Het is nog maar twee minuten rijden. We zijn er bijna.

Leena: Aiden, alsjeblieft. Stop.

Aiden reed de auto naar de kant van de weg. Hij zou niet zijn gestopt in de buurt waar ze net waren gepasseerd, maar dit deel van de stad was veiliger.

Aiden: Weet je het zeker? Het is geen probleem.

Leena: Het is oké. Bedankt voor de rit.

Aiden: Geen probleem.

Ze stapte uit en sloot de deur. Hij staaarde haar na tot ze de hoek om was gelopen.

Aiden zuchtte. Hij had een grote fout gemaakt en hij was haar kwijtgeraakt. Hij had gehoopt dat hij het goed had kunnen maken, maar het was zinloos geweest. En toch hield hij nog van haar.

Een auto stormde langs hem heen en brak bijna zijn zijspiegel af.

Aiden: Eikel.

De auto reed de hoek om. De hoek waar Leena net was ver-

dwenen. Even later hoorde hij een gewerschot.

Aiden: Leena.

Hij zette zijn auto in versnelling en reed zo snel hij kon naar Leena.

HOOFDSTUK 1

Chicago, Illinois

21 januari, 9:15 p.m.

Leena liep door de straat. Ze was zo blij dat ze uit de auto was. Ze kon het niet om nog een moment met Aiden door te brengen. Ze haatte hem niet. Ze was bang dat ze weer verliefd op hem zou worden. Maar dat mocht niet gebeuren. Haar hart zou het niet meer aankunnen om weer gebroken te worden. Opnieuw een relatie met hem beginnen, zou een complete foltering zijn.

Ze wist dat hij haar nog steeds achterna staaarde, omdat ze zijn auto niet hoorde vertrekken. Ze liep de hoek om en voelde de opluchting door haar lichaam lopen. Ze keek uit over de Chicago-rivier. Het was vanaf hier vijf minuten lopen naar haar huis.

Ze had altijd genoten van de uitzicht van de Chicago-rivier. Maar vanavond zag ze gewoon niet waarom. Misschien was ze gewoon zo geschrokken. Ze moest Skye echt bellen. Skye Morgan was haar beste vriendin. Dat was al jaren zo. Helaas was ze ook de politiepartner van Aiden. Toch wist ze dat ze Skye met alles kon vertrouwen. Zelfs als ze het over Aiden ging.

Haar gedachten werden verstoord toen een auto als een gek langs haar scheurde. Instinctief klemde ze haar handtas tussen haar arm en buik. De auto stopte naast de rivier en drie deuren gingen open. Drie mannen stapten uit. De man die aan de rechterkant van de auto uitstapte, opende de laatste deur. Twee van de mannen trokken een bewusteloze man uit de auto. De chauffeur liep rond de auto en haalde een pistool uit zijn broek. De bestuurder schoot de bewusteloze man zonder aarzeling neer. Leena liet haar handtas vallen en deed haar handen voor haar mond.

Leena: Oh God.

De twee mannen die de bewusteloze man vasthielden, sleepten hem naar de rivier en gooiden hem in het ijskoude water. Leena zag hen in de auto stappen en zo snel als ze waren gekomen, weer wegrijden.

Leena nam bevend haar tas van de grond en rende naar het water. Ze zag de man op het water drijven, buik naar beneden. Als hij niet al dood was, was hij nu wel aan het verdrinken. Ze moest hem uit het water halen. Maar hoe? De man was enorm. Ze was niet sterk genoeg om hem eruit te trekken.

Ze hoorde een auto achter haar aan komen rijden en ze dacht dat die mannen teruggekomen waren. Ze was zo bang, maar toch draaide ze zich om. Tranen stonden in haar ogen. Maar toen hoorde ze zijn stem weer en ze was nog nooit zo blij geweest hem te zien.

Aiden: Leena!

Hij stapte uit zijn auto, met getrokken pistool. Hij rende zo snel als hij kon naar haar toe. Hij was zo blij dat ze ongedeerd leek.

Leena: Aiden.

Hij bereikte haar en nam haar gezicht vast om er zeker van te zijn dat ze echt ongedeerd was.

Aiden: Ben je oké? Wat is er gebeurd?

De tranen stroomden over haar gezicht. Ze wees naar de rivier.

Leena: Je moet hem helpen. Alstublieft.

Aiden: Wat?

Hij keek over de rand naar het water en zag een man drijven, met zijn gezicht naar beneden.

Aiden: Shit.

Leena: Ze hebben hem neergeschoten en in het water gegooid.

Aiden legde zijn pistool op de grond en trok zijn schoenen uit. Hij deed zijn jas uit en dook in het ijskoude water.

Hij kwam weer boven. De blik op zijn gezicht toonde Leena dat het water echt ijskoud was. Aiden draaide de man in het water om en wikkelde zijn arm onder zijn oksels. Aiden zwom met hem naar de kant.

Aiden: Houd hem even vast.

Leena ging op haar knieën zitten en greep de man bij zijn T-shirt.

Zelfs in het water was hij een zware man. Maar er leek geen greintje vet aan zijn lichaam te hangen. Het was allemaal lengte en spieren.

Aiden zwom naar de ladder en klom uit het ijskoude water. Hij rende naar hen toe en nam de man over van Leena. Hij legde zijn arm weer onder de oksels van de man en sleepte hem uit het water. Aiden kreunde onder het gewicht van de man.

Aiden: Grijp zijn benen.

Leena rekte zich uit en pakte de man bij zijn benen om hem helemaal uit het water te halen.

Aiden sleepte hem weg van de kant en legde zijn oor dicht bij zijn mond. Hij leek niet te ademen. Hij voelde naar een hartslag.

Leena: Leeft hij?

Aiden keek haar aan en toen zag Leena zijn blauwe lippen. Hij bevroor.

Aiden: Hij heeft geen hartslag.

Aiden begon te reanimeren. Na een paar rondes zag Leena dat Aidens huid ook blauw werd. Ze wilde hem net vertellen om in de warme beschutting van zijn auto te gaan zitten toen de man water begon op te hoesten.

Aiden: Hij is terug.

Leena: Gelukkig. Jullie moeten allebei in de auto gaan zitten. Jullie bevroren allebei.

Aiden: Ja, goed idee. Neem jij mijn spullen?

Aiden sleepte de nog steeds bewusteloze man naar zijn auto. Aiden was zelf geen kleine man, maar toch vond hij het moeilijk om hem naar zijn auto te slepen. Zijn spieren verkrampden van de kou. Met het laatste beetje kracht dat hij nog had, zette hij de man op de achterbank van zijn auto.

Leena legde het wapen, de jas en de schoenen van Aiden op de passagiersstoel vooraan, net toen Aiden op de bestuurdersstoel ging zitten. Hij zette de verwarming volledig open. Leena kroop achterin met de bewusteloze man. Ze merkte dat de man erg bloedde. Zijn gezicht was bedekt met bloed net zoals zijn T-shirt en broek. Ze begon de doorweekte kleren van de man te verwijderen.

Aiden: Wat ben je aan het doen?

Hij klonk jaloers. Leena probeerde het haar niet te laten raken.

Leena: Trek je kleren uit.

Aiden: Wat?

Leena: Aiden, nu is niet het moment om verlegen te zijn. Trek je verdomde kleren uit. Je bent blauw.

Aiden keek in de achteruitkijkspiegel en zag dat hij inderdaad blauw was. Hij bibberde over zijn hele lichaam en de verwarming hielp hem niet echt. Dus hij deed wat ze zei en begon zijn kleren uit te trekken.

Al snel zat Aiden in zijn ondergoed en greep de walkietalkie die bevestigd was aan zijn radio. Met een bevende stem begon hij te praten.

Aiden: Dit is Rechercheur Aiden Grant, ik heb versterking en een ambulance nodig...

Leena luisterde terwijl hij het adres opzegde.

Operator: Er zijn eenheden onderweg naar uw locatie.

Aiden: Bedankt.

Aiden draaide zich terug naar Leena. Ze had ondertussen de broek van de man uitgedaan en was nu bezig zijn T-shirt uit te trekken.

Aiden: Gaat het?

Ze keek hem aan en ze merkte dat ze ook trilde. Maar het was niet van de kou. De adrenaline begon de overhand te nemen.

Leena: Straks wel.

Ze reikte naar de passagiersstoel en gaf Aiden zijn jas.

Leena: Wikkel het om je heen.

Opnieuw deed hij wat ze vroeg. Aiden keek naar de armen van de man. Ze waren bedekt met tatoeages.

Aiden: Leena, zodra hij wakker wordt, wil ik dat je uit de auto stapt.

Leena: Wat?

Aiden: Deze gast is een bendelid.

Ze leek nu pas de tatoeages op te merken en knipperde met haar ogen.

Aiden: Hij kan gewelddadig worden als hij wakker wordt en merkt dat hij in de auto van een agent beland is.

Leena: Ja, oké.

Aiden: Leena, ik meen het. Deze vent is een misdadiger.

Leena: Ik zei oké.

Leena zuchtte. Aiden probeerde alleen maar te helpen. Ze had geen reden hem zo af te blaffen.

Leena: Het spijt me.

Aiden: Het is goed. We zijn allemaal een beetje geschrokken. Ik bibber er nog van.

Leena lachte om zijn grap, wat de spanning in de auto losser maakte. Leena stak de linkerarm van de man door het gat in het T-shirt. Ze vond een kogelgat in zijn onderbuik. Bloed stroomde eruit.

Leena: Shit.

Aiden: Probeer het te stelpen.

Aiden gaf haar zijn natte shirt. Het was niet ideaal, maar het was alles wat ze hadden. Leena drukte met één hand het T-shirt op de wonde en verwijderde de man zijn shirt met haar andere hand. De man had een grote brandwonde op zijn borst, die er niet goed uitzag. Maar toen zag ze wonden op zijn getatoeëerde rechterarm. Ze greep voorzichtig zijn arm vast om naar de wonden te kijken.

Leena: Oh mijn God.

Aiden: Wat?

Leena: Ik denk niet dat hij een bendelid is.

Ze liet hem de arm van de man zien. In zijn arm was één woord gesneden met een mes. *'FBI'*. Aiden opende verbaasd zijn mond.

Leena: Ik denk dat hij een agent is.

Aiden: Shit. Hij is een FBI Agent.

Leena trok haar eigen jas uit en bedekte hem ermee. Geen haar op haar hoofd dacht er nu nog aan om deze man te laten sterven.

Chicago, Illinois

21 januari, 10:15 p.m.

Aiden zat op een onderzoekstafel in het ziekenhuis met voorverwarmde dekens om zijn lichaam gewikkeld. Hij beefde nog steeds, maar hij was niet meer blauw.

Hij keek opzij naar Leena, die naar het bloed op haar handen staarde. Ze zag bleek.

Aiden: Leena.

Ze keek op.

Aiden: Gaat het?

Ze knikte. Maar Aiden was niet overtuigd.

Aiden: We hebben gedaan wat we konden. Nu is het aan de dokters.

Leena: Hij had een hartstilstand onderweg naar hier.

Aiden: Ik heb het gehoord. Maar ze hebben hem terug gekregen.

Leena: Je zag hoe hij was toegetakeld. Wie zou dat met een mens kunnen doen? Wie zou een bewusteloze man neerschieten en hem in een ijskoude rivier gooien?

Aiden liet de dekens vallen en kwam van de tafel af. Hij droeg alleen zijn boxershort. Hij ging naar haar toe en zakte op zijn knieën. Hij nam zachtjes haar hoofd in zijn handen zodat ze hem aankeek.

Aiden: Het spijt me dat je dat moest zien.

Leena: Hij is een Federaal Agent, Aiden. Ze hebben hem gewoon neergeschoten.

Aiden: We zullen ze vinden.

Ze knikte en hij liet haar gaan. Een klopp op de deur deed hen schrikken. Rechercheur Skye Morgan opende de deur en kwam binnen. Ze droeg een rugzak over haar schouder. Ze grijnsde toen ze Aiden in zijn boxershort zag.

Skye: Mooi onderbroekje, partner.

Aiden trok een wenkbrauw op en leek niet geamuseerd. Hij stond op en wikkelde de nog warme dekens weer om zijn lichaam.

Aiden: Als ik wist dat je me halfnaakt zou zien, had ik één van mijn mooiere aangedaan.

Aiden keek Leena aan toen haar mond voor het eerst omhoog krulde sinds ze in het ziekenhuis aangekomen waren.

Leena: Hij heeft geen mooiere.

Een lach schoot uit Skyes mond. Ze liet de zak op de grond vallen.

Skye: Nou, ik heb voor jullie allebei wat schone kleren meegenomen.

Skye opende de rits van de zak en gaf Aiden zijn kleren. Ze nam het andere paar kleren en knielde neer voor Leena, die weer was

gaan zwijgen. Ze greep haar hand.

Skye: Lieverd, weet je zeker dat alles goed gaat?

Leena knikte. Maar Skye was net als Aiden ook niet overtuigd. Skye wendde zich tot Aiden die de Chicago Police Department joggingbroek en sweater had aangetrokken. Aiden keek naar Skye en wist dat ze even alleen wilde zijn met Leena.

Aiden stond op van de tafel. Hij klopte Skye op haar schouder.

Aiden: Ik ga iets te eten halen. Willen jullie iets?

Skye: Ik niet.

Leena schudde haar hoofd. Aiden wierp nog een blik op hen en verliet de kamer.

Skye keek naar de bebloede handen van Leena.

Skye: Laten we het bloed van je afwassen, oké?

Skye trok haar naar de gootsteen in de hoek van de kamer. Ze draaide de kraan open en waste Leena's handen. Toen het bloed bijna van haar handen was, zag ze het bloed op haar shirt.

Skye: Trek je shirt uit.

Ze deed wat Skye vroeg. Skye nam de schone kleren en gaf ze aan haar.

Leena: Bedankt.

Ze trok de trui aan en wisselde haar broek voor de joggingbroek.

Skye: Kun je me vertellen wat er is gebeurd?

Leena: Ik euhm... Aiden reed me naar huis en ik besloot om de laatste straten te lopen. Ik moest mijn hoofd leegmaken... Ik liep door de straat toen ik een auto hoorde. Ze stopten bij de rivier en ik zag ze uitstappen. Ze trokken de man uit de auto. Hij was bewusteloos. Ze schoten hem gewoon neer, Skye. En toen gooiden ze hem in de rivier. Waarschijnlijk dachten ze dat hij dood was. Of snel dood zou zijn.

Skye: Heb je hun gezichten gezien? Nummerplaat?

Leena: Nee. Het spijt me. Het gebeurde allemaal zo snel en toen ik het wapen zag, keek ik niet echt naar hun gezichten. Of de nummerplaat.

Skye: Wat is er daarna gebeurd?

Leena: Aiden moet het schot wel hebben gehoord, want hij kwam

aanrijden. Ik vertelde hem over de man en hij sprong achter hem aan om hem uit het water te trekken.

Skye knikte.

Leena: Hij ademde niet, Skye.

Skye: Jullie hebben hem teruggebracht. Dat is wat telt.

Leena: Weet je al wie hij is?

Skye: Nog niet.

Leena: Dus, we weten nog steeds niet of hij echt een Federaal Agent is?

Skye: Nee.

Leena ging weer zitten en legde haar hoofd in haar handen.

Leena: Kun je me even alleen laten?

Skye: Tuurlijk. Maar sluit me niet buiten. Oké?

Leena keek haar aan en glimlachte. Skye kende haar te goed.

Leena: Zal ik niet doen.

Skye: Goed. Ik kom zo terug.

Leena: Oké.

Skye verliet de kamer.

Leena keek naar de deur en even later rolden de tranen over haar wangen.

Chicago, Illinois

21 januari, 10:45 p.m.

Skye wilde Leena niet alleen laten, maar ze had er even om gevraagd.

Ze vond Aiden zittend op de vloer in de gang. Hij keek naar haar op.

Skye: Ik dacht dat je iets te eten ging nemen.

Aiden: Nee. Dat was maar een excuus om te vertrekken.

Ze ging naast hem op de grond zitten.

Skye: Ik hoorde wat je gedaan hebt. Je hebt hem gered.

Aiden: Heeft ze je het verteld?

Skye: Niet met zoveel woorden.

Hij glimlachte zuur.

Aiden: Natuurlijk niet.

Hij zuchtte.

Aiden: Ik heb het met haar verpest, hè?

Skye: Ja. Ik denk het wel. Sorry.

Aiden: Ik hoopte gewoon dat ze me opnieuw kon leren vertrouwen.

Skye: Het is niet zo eenvoudig.

Aiden: Ik weet het.

Skye: Vertel me wat je hebt gezien.

Aiden was dankbaar voor de verandering van het onderwerp.

Aiden: Ik heb niets gezien, maar dat zou ik wel gemoeten hebben.

Skye: Waarom?

Aiden: Ik ben hierop getraind, Skye. Ik had iets moeten zien. De auto stormde voorbij net voor het gebeurde. Ik had de nummerplaat moeten zien.

Skye: Verwijt het jezelf niet. Je wist niet wat er zou gebeuren.

Aiden: Toch. Maar het was een zwarte Mercedes.

Skye: Welk model?

Hij schudde zijn hoofd terwijl hij het zich probeerde te herinneren.

Skye schreef alles op in haar notitieboekje.

Aiden: S-klasse. Denk ik. Ik weet het niet zeker.

Skye: Oké.

Aiden: Hoe zit het met de man? Weet je al iets?

Skye: Niet veel. Niemand heeft een vermist persoon met zijn beschrijving aangegeven.

Aiden: Als hij echt FBI is, is het mogelijk dat ze niet eens weten dat hij vermist is.

Skye: Misschien was hij undercover. Hij zou dan een tussenpersoon moeten hebben, toch? Iemand die zijn zaken afhandelt. Die zijn levenslijn is naar de echte wereld.

Aiden: Ja.

Skye: Er klopt iets niet.

Aiden: Inderdaad. Iemand zou moeten weten wie deze gast is.

Skye: Ik bel de FBI.

Aiden: Goed. Weet je al iets over zijn toestand?

Skye: Ik hoorde dat je hem hebt moeten reanimeren.

Aiden: Ja. Hij had opnieuw een hartstilstand op weg hiernaartoe. Het zag er niet goed uit.

Skye: Ik heb met de dokter gesproken voor ik naar jullie kwam. Ze werken nog steeds aan hem. Hij is in shock geraakt door de onderkoeling en hij heeft veel bloed verloren. En dan hebben we het nog steeds niet over de wonden die vóór de kogel zijn toegebracht.

Aiden: Hij is in elkaar geslagen.

Skye: Geslagen, gesneden, verbrand, noem maar op. Hij zal waarschijnlijk een hersenschudding hebben van alle afranselingen die hij heeft gekregen. De 'FBI' die ze in zijn arm hebben gesneden was erg diep. Als hij het haalt, zal het altijd een duidelijk litteken blijven. Hij heeft ook een grote brandwond aan de linkerkant van zijn borstkas.

Aiden: Verdomme.

Aiden had gezien dat de man veel had meegemaakt, maar om het nu zo te horen, deed het bloed in zijn lichaam terug ijskoud worden. En hij werd nog kouder toen hij de vrouw naast hem hoorde.

Leena: Denk je dat het goed komt met hem?

Ze keken allebei om, om haar naast hen te zien staan. Ze stonden op.

Skye: Ze doen hun best. Maar ik denk dat we moeten hopen op een mirakel.

Leena knikte terwijl ze naar de grond staarde.

Skye: Laat me je naar huis brengen.

Leena: Nee.

Aiden: Leena, je moet wat rust nemen. Het was een lange dag.

Leena: Ik ga niet naar huis.

Skye: Logeer dan even bij mij.

Leena: Nee, je begrijpt het niet. Ik ga hier niet weg. Ik ga niet weg voordat ik weet dat het goed komt.

Skye en Aiden deelden een blik.

Aiden: Leena.

Leena: Stop met je zorgen te maken over mij. Ik ben oké.

Beiden wilden haar hier niet achterlaten, maar Skye wist als geen ander dat Leena, als ze een besluit had genomen, niet van gedachten

zou veranderen. In plaats van dat te proberen, omhelsde ze Leena.

Skye: Bel me als ik je moet komen ophalen, oké?

Leena: Dat zal ik doen. Bedankt, Skye.

Skye: Graag gedaan.

Ze stootte met haar vuist tegen Aidens schouder.

Skye: Kom op, knapperd. Laten we je naar huis brengen.

Aiden bleef naar Leena kijken. In de hoop dat ze iets zou zeggen. Ook maar iets. Maar dat deed ze niet. En toen Skye aan zijn arm trok, draaide hij zich om en lieten ze haar alleen in de gang staan.

HOOFDSTUK 2

Chicago, Illinois **22 januari, 7:13 a.m.**

Aiden stapte uit bed. Elke spier in zijn lichaam deed pijn.

Hij staarde naar de wekker op het nachtkastje. Hij had nog vijfenveertig minuten voordat hij op het werk moest zijn. Zijn Luitenant had hem gezegd een week vrij te nemen om te herstellen, maar hij kon Skye dit niet alleen laten doen. Hij had een slecht gevoel over deze zaak. Er klopte iets niet.

Hij had Leena niet in het ziekenhuis willen verlaten. En al zeker niet alleen.

Normaal zou hij voor het werk gaan hardlopen, maar aangezien hij nauwelijks kon stappen, besloot hij dat niet te doen. Hij ging naar de badkamer. Hij deed zijn boxershort uit en stapte onder de hete stroom die uit de douchekop kwam. Zijn lichaam voelde nog steeds niet zo warm als normaal. Hij hoopte dat een warme douche hem verder zou opwarmen en zijn spieren een beetje zou verlichten.

Hij zeepte zijn lichaam in en spoelde zich af. Hij bleef een paar minuten staan terwijl de hete straal water tussen zijn schouderbladen en over zijn rug liep.

Hij hoorde zijn gsm toen hij een sms ontving. Hij draaide de kraan dicht en stapte uit de douche. Hij nam zijn gsm vast en keek naar het scherm. Het was een sms van Skye. Er stond dat hij zo snel mogelijk zijn kont naar het politiebureau moest reppen. Hij sms'te haar terug en verliet de badkamer.

Hij trok zijn kleren aan en was binnen tien minuten de deur uit.

Chicago, Illinois **22 januari, 7:56 a.m.**

Rechercheur Skye Morgan was in de vergaderruimte. Luitenant

Ryan Mason zat op een stoel aan de tafel, terwijl zij elk stukje bewijs dat ze hadden op het whiteboard voor zich ophing. Het laatste blad in het dossier was een foto van hun onbekende. Ze had de foto vannacht gemaakt in het ziekenhuis. Ze pakte de foto vast en staarde ernaar.

Mason wierp een blik op zijn horloge. Hij zuchtte.

Mason: Waar blijft hij?

Skye wendde zich tot haar Luitenant.

Skye: Aiden zei dat hij hier snel zou zijn.

Er werd op de deur geklopt en ze wendden zich er naartoe.

Mason: Kom binnen.

De deur ging open en Aiden liep naar binnen.

Aiden: Sorry, ik ben zo snel mogelijk gekomen.

Mason: Je ziet er verschrikkelijk uit.

Aiden: Bedankt. Denk ik.

Mason: Je had thuis moeten blijven.

Aiden: Nooit goed geweest in rusten.

Net toen Aiden op het punt stond de deur te sluiten, hield een hand de deur open. De hand was van een man in een pak. Hij was net zo lang als Aiden. De man had een bezorgde blik op zijn gezicht.

Mason: Grant, laat hem binnen.

Aiden deed een stap opzij en deed de deur achter de man dicht.

Mason stond op en stak zijn hand naar hem uit.

Mason: Luitenant Ryan Mason.

Chase: Verantwoordelijk Speciaal Agent Noah Chase.

Chase schudde zijn hand.

Mason: Dit zijn mijn Rechercheurs Skye Morgan en Aiden Grant.

Chase schudde ook hun handen.

Chase: Aangenaam.

Aiden: Hetzelfde.

Skye: Hier ook. Sorry dat ik het vraag, maar waarom bent u hier?

Chase: Je hebt de FBI gebeld omdat je een iemand gevonden hebt. U denkt dat hij een Federaal Agent is.

Skye: Juist.

Chase: Ik heb een vermiste Agent. Hij is undercover. Hij heeft zich al drie weken niet gerapporteerd en we kunnen zijn tussenpersoon

niet vinden.

Skye: Hij is al drie weken van de aardbodem verdwenen en je hebt niet geprobeerd hem te contacteren?

Chase: Denk je dat ik niet naar hem op zoek was? Ik zoek hem al sinds dag één. Elke minuut van elke dag. Vertel me dus niet dat ik niet heb geprobeerd contact met hem op te nemen.

Skye: Sorry.

Chase leek te kalmeren.

Chase: Ik ook. Deze zaak heeft me een beetje op scherp gesteld. Mijn Agent is al drie jaar diep undercover.

Mason: Wie is hij?

Chase: Zijn naam is Will Hunt.

Aiden: Hoe ziet hij eruit?

Chase: De laatste keer dat ik hem zag, was zijn zwarte haar kort maar niet te kort. Hij is een grote man. Gespierd. Tatoeages die beide armen bedekken.

Skye: Chase, ik heb gisteravond een foto gemaakt van onze onbekende. Maar ik moet je waarschuwen dat hij behoorlijk toegetakeld is.

Chase sloot even zijn ogen en toen hij ze weer opende, knikte hij.

Chase: Laat maar zien.

Ze draaide de foto om die ze nog steeds in haar handen hield. Chase staaarde naar de foto en ze zagen allemaal zijn gezicht vertrok van onmacht.

Chase: Hij is het. Het is Will.

Skye: Weet je het zeker?

Chase: Ja. Ik herken zijn tatoeages. Leeft hij nog?

Skye: Het laatste wat we hebben gehoord was dat hij stabiel was.

Chase zuchtte opgelucht.

Skye merkte op dat er meer was dan ze wisten. Agent Hunt betekende duidelijk iets voor Chase. Maar dat was nu niet belangrijk. Wat wel belangrijk was, was met welke zaak Hunt bezig was.

Skye voelde haar telefoon in haar zak bibberen en keek naar het scherm.

Chase: Ik moet hem zien. Waar is hij?

Mason: VSA, kunt u ons vertellen waar hij aan werkte?

Chase: Ik moet hem eerst zien.

Aiden: Ze zijn nog steeds met hem bezig.

Skye: Eigenlijk kreeg ik net een sms van Leena dat ze hem naar Intensieve Zorgen hebben gebracht.

Chase: Welk ziekenhuis?

Skye: Mercy.

Chase draaide zich om naar de deur en verliet de kamer.

Mason: Ga met hem mee. Kom hier meer over te weten.

Aiden: Ja, baas.

Aiden en Skye verlieten ook de kamer om achter hem aan te gaan.

Chicago, Illinois

22 januari, 8:22 a.m.

Leena zat in een stoel naast het ziekenhuisbed in de Intensieve Zorgen. De man in het bed was afhankelijk van een paar machines die hem in leven hielden. Een ventilator ademde voor hem. Hij had een infuus dat in zijn hand liep. Zijn gezicht was dichtgenaaid. Zijn oog, voorhoofd en kaak waren dik en blauw. Zijn armen lagen naast zijn lichaam op het deken. Zijn rechterarm, waar ze het woord 'FBI' in zijn lichaam hadden gesneden, was dichtgenaaid. Er was een verband omheen gewikkeld. De brandwond op zijn borst was ook behandeld en bedekt met een verband. Zijn hele lichaam was gekneusd en gehavend, maar het waren de kogel en de onderkoeling dat hem bijna zijn leven hadden gekost. Zijn lichaamstemperatuur was nog steeds niet normaal, maar het ging de juiste weg op. De kogel in zijn onderbuik had alle vitale organen gemist, maar had veel bloedverlies veroorzaakt.

Hij was aan de dood ontsnapt en hij was nog steeds niet uit levensgevaar. Ze hielden hem in een coma, zodat zijn lichaam kon genezen zonder hem te belasten.

Leena luisterde naar het piepen van de hartmonitor. De gestage hartslag leek haar te kalmeren. Ze had vannacht niet geslapen. Ze had de hele nacht gewacht op nieuws over de man die voor haar lag. Ze wist niet waarom of hoe, maar ze voelde een connectie. Ze

beschouwde zichzelf een gek. Een connectie met een man die ze niet kende. Van wie ze niet eens wist wie hij was of dat het een goede man was. Maar toch...

Ze staarde naar zijn gezicht. Ze probeerde langs de blauwe plekken en de wonden te kijken. En wat ze zag, was een mooie man. Een man die geprobeerd had om zichzelf ruig te maken met tatoeages. Maar haar gevoel zei tegen haar dat deze man lief en aardig was. Ze had nooit een woord tegen hem gezegd. Ze had zelfs zijn ogen nog nooit gezien. Wist niet eens zijn naam. Maar ze geloofde niet dat deze man een slechterik was. Ze wilde het niet geloven.

Toen deed ze iets dat ze beter niet had gedaan. Ze deed haar hand omhoog en streelde zachtjes over zijn wang. Ze had gevochten tegen de drang om hem aan te raken vanaf het moment dat ze hem de kamer hadden gegeven. De man voor haar was niet de hare, maar toch vond ze het moeilijk om haar hand te laten zakken. En toch deed ze dat, want ze wilde niet de engerd zijn die over de wang streelde van een man die ze niet kende.

Ze legde net haar hand terug op haar schoot, toen ze zijn hartslag hoorde stijgen. Ze fronste. Ze keek naar haar hand en terug naar zijn gezicht. Ze tilde haar hand weer op om zijn wang te strelen. Ze was verrast toen ze zijn hartslag zag verminderen. Het leek bijna alsof zijn onbewuste zelf net zo veel naar de aanraking hunkerde als zij. Ze liet haar hand weer vallen, maar in plaats van ze weer op haar schoot te leggen, pakte ze zijn hand in de hare en hield hem vast. De man had op haar hand gereageerd en ze wilde hem laten zien dat ze er voor hem was. Ze zou hem hier niet achterlaten. Niet alleen. Ze zou bij hem blijven tot hij uit zijn coma ontwaakte. Ze zou niet vertrekken.

Ze draaide zich om toen ze de deur hoorde opengaan. Een man in een pak stond in de deuropening. Schok op zijn gezicht toen hij de man in het bed zag.

Leena liet zijn hand los en stond op. En het was toen dat ze zag dat de man een pistool onder zijn jas had.

Leena: Wie ben jij in vredesnaam?

De man staarde haar aan en leek haar aanwezigheid nu pas op te merken.

Chase: Ik zou je hetzelfde kunnen vragen.

Leena: Ga nu weg of ik bel de beveiliging.

Leena zag dat de hartslagmeter weer sneller klopte. Ze legde haar hand op zijn arm om hem haar aanraking weer te laten voelen, maar zijn hart leek niet te vertragen.

Chase: Vertel me wie je bent.

Leena draaide zich om naar de man die voor de deur stond en merkte dat hij naar haar hand staarde.

Leena: Leena Carter. Ik ben de vrouw die zag dat hij werd neergeschoten en in de rivier werd gegooid.

Chase: Je hebt hem gered?

Leena: Nee. Ik heb om hulp geroepen. Rechercheur Grant heeft hem gered.

Chase: Aiden Grant?

Leena: Ja. Hoe ken je hem?

Aiden en Skye kwamen de kamer binnen. Aiden was meteen jaloers toen hij haar de arm van de man zag vasthouden. Maar Leena leek het niet op te merken, omdat ze Chase een boze blik gaf.

Leena: Je hebt me nog steeds niet verteld wie je bent.

Skye: Leena, het is goed.

Leena: Nee, dat is het niet. Hij heeft een wapen. Wie ben je?

Chase: Verantwoordelijk Speciaal Agent Noah Chase. Ik ben zijn baas.

Leena verloor de woedende blik en wierp een blik op de man in het bed.

Leena: Dus hij is een FBI Agent.

Chase: Ja.

Leena staarde een moment naar Chase en toen terug naar Skye.

Leena: Kunnen jullie ons even een moment geven?

Skye: Zeker.

Leena durfde niet naar Aiden te kijken omdat ze de teleurstelling in zijn ogen niet wilde zien. Ze was blij toen ze zag dat Skye Aiden de kamer uit trok. Ze deed de deur achter zich dicht.

Chase kwam dichterbij en ging aan de andere kant van het bed staan.

Leena: Wat is zijn naam?

Chase: Will Hunt.

Leena ging weer zitten en pakte zijn hand weer vast.

Chase: Je kent hem niet?

Leena: Nee.

Chase: Waarom houd je zijn hand dan vast?

Leena: Ik weet dat het raar lijkt.

Chase: Dat is het ook.

Leena: Maar hij leek erop te reageren.

Chase fronste.

Leena: Het leek zijn hartslag te kalmeren.

Chase keek naar de monitor.

Chase: Lijkt niet te werken.

Leena: Hij werd onrustig toen je de deur binnenkwam.

Hij staaarde naar Will. Zijn ogen leken te glinsteren.

Leena: Praat met hem.

Chase staaarde haar aan alsof ze haar verstand kwijt was.

Leena: Je bent niet alleen maar zijn baas, hé?

Chase: Hoe kon je dat zien?

Leena: Ik ben een psychiater.

Chase glimlachte.

Chase: Natuurlijk ben je dat.

Hij ging zitten en legde zijn hand op Wills schouder.

Chase: Hij is mijn beste vriend. Ik was zo ongerust over hem. We zijn drie weken geleden het contact met hem verloren. Ik dacht dat hij dood was. Toen ik hoorde dat ze iemand hadden gevonden die een Federaal Agent zou kunnen zijn, dacht ik niet verder na. Ik pakte mijn koffer en haastte me hiernaartoe.

Leena liet Chase praten terwijl ze merkte dat de hartslag van Will gelijkmatiger werd.

Chase: Ik had het hem gezegd om niet undercover te gaan. Dat het te gevaarlijk was. Ik wilde hem niet verliezen.

Chase leek tegen zijn tranen te vechten. Hij hoestte de krop in zijn

keel weg en vond zijn kalmte terug.

Leena: Hij ziet er taai uit.

Chase glimlachte opnieuw.

Chase: Dat is hij. Altijd geweest.

Chase draaide zich om en keek naar de hartslagmonitor en merkte dat zijn hartslag weer normaal was. Hij wierp een blik op Leena en ze glimlachte naar hem.

Leena: Ik zei dat het zou werken. Hij moest gewoon je stem horen.

Chase staaarde terug naar Will.

Leena: Waar werkte hij aan?

Chase: Dat kan ik niet zeggen.

Leena wist dat hij het haar niet ging vertellen, dus ging ze er ook niet verder op in.

Een verpleegster kwam de kamer binnen.

Verpleegster: Wat is hier in vredesnaam aan de hand? Dit is IZ. Slechts één bezoeker tegelijk.

Chase stond op.

Leena: Je hoeft niet te gaan. Ik kan naar buiten gaan.

Chase: Nee. Blijf. Je lijkt goed voor hem te zijn. Ik moet trouwens toch de klootzakken pakken die hem dit hebben aangedaan. Zorg goed voor hem.

Leena: Dat zal ik doen.

Chase wendde zich tot de verpleegster.

Chase: Mevrouw, ik moet zijn kleding in beslag nemen.

Verpleegster: De tas hangt daar aan de haak aan de muur.

Chase: Bedankt.

Chase nam de tas en verliet de kamer zonder nog een woord te zeggen.

HOOFDSTUK 3

Chicago, Illinois

22 januari, 9:04 a.m.

Chase kwam de ziekenhuiskamer uit, niet wetende wat te denken. Hij had net zijn beste vriend zwaar toetgetakeld in het ziekenhuis gevonden. Hij was al weken op zoek naar hem en had met elke informant gepraat die hij kende. Hij was niets te weten gekomen. Niemand had Will gezien. Hij wilde niet nadenken over wat er had kunnen gebeuren.

Zes jaar geleden was Chase gepromoveerd tot VSA. Will was zijn partner geweest van het moment dat ze afstudeerden van de academie. Will was dus zonder partner gevallen en een paar jaar later was Will zijn vrouw kwijtgeraakt aan borstkanker. Will was de weg kwijtgeraakt en zijn doel in het leven. Hij was een paar weken naar de chalet aan het meer gegaan. Hij had niemand willen zien. Hij had zichzelf voor alles en iedereen afgesloten. Chase had een paar keer achter hem aan willen gaan. Hij was bang geweest dat Will iets stoms zou doen. Gelukkig had hij dat niet gedaan en na een paar weken was Will weer opgedoken. Hij was teruggekomen met het gedacht dat hij niets te verliezen had, dus had hij om transfer naar de undercover-eenheid gevraagd. Chase had het idee niet leuk gevonden. Het undercover-leven veranderde zelfs de sterkste agent. Als ze er al levend uitkwamen.

Will had al twee jaar undercover gewerkt toen hij op deze zaak was beland. Het was een zware zaak en hij was meteen naar binnen gezogen. Het had tijd gekost voordat Will geaccepteerd werd in de hechte operatie. Maar hij was binnen geraakt en leek de juiste informatie te verzamelen om de zaak op te lossen. Chase had de zaak nauwlettend in de gaten gehouden om er zeker van te zijn dat zijn

maat in orde was. Maar de precieze details van de zaak waren nog niet vrijgegeven door Wills tussenpersoon. En aangezien die man nergens te bespeuren was, was Will de enige die wist wat er aan de hand was. En Will zou niet snel wakker worden, laat staan praten. Dus moest Chase op een andere manier aanwijzingen vinden over de zaak. Het beste wat hij nu kon doen, was de kleding van Will onderzoeken en hopelijk vond hij zijn gsm in zijn bezittingen.

Chase dacht aan de vrouw die naast Wills bed zat. Haar naam was Leena Carter. Ze leek betrouwbaar, maar toch vond hij het raar dat ze naast een man zat die ze niet kende. Hij zou haar achtergrond checken zodra hij een computer had. Maar voorlopig leek Will kalm te zijn in haar bijzijn. Na al die jaren verdiende Will wel wat rust in zijn leven. Maar dat betekende niet dat Chase haar niet zou controleren.

Hij liep door de gang maar werd tegengehouden door de twee rechercheurs die hij probeerde te ontwijken. Rechercheur Morgan leunde tegen de muur en Rechercheur Grant stond naast haar met zijn armen over zijn borst gekruist.

Aiden: Waar ga je heen met die tas, Agent?

Chase: Het is Verantwoordelijk Speciaal Agent voor u, Rechercheur. En deze tas komt met mij mee.

Aiden: Nee, dat denk ik niet. Dit is onze zaak, *Verantwoordelijk Speciaal Agent*.

Chase: Ik neem het over.

Aiden: Op welke grond?

Chase: Ik heb je toestemming niet nodig. Mijn Agent, mijn zaak.

Aiden: Die bijna werd vermoord in onze jurisdictie.

Chase: Bijna. Juist. Hij leeft. En als ik het me goed herinner, zijn jullie twee moordrechercheurs. En er is geen moord gepleegd.

Aiden: Nee, we zijn Speciale Misdaden. En ik vermoed dat deze zaak Speciale Misdaden perfect omschrijft.

Chase maakte een beweging om langs hen te gaan, maar Aiden legde zijn hand op Chase's arm om hem te stoppen.

Chase keek hem boos aan.

Chase: Haal je hand van mijn arm af. Nu.

Aiden: Je gaat niet weg met die tas.

Chase: Dat denk ik wel.

Aiden: Die vrouw daar binnen bij je Agent betekent veel voor ons. Ze is te koppig om die kamer te verlaten. Als die gasten weer achter hem aan gaan en ze raakt gewond omdat je ons niet verteld hebt wat er aan de hand is, dan zweer ik je...

Chase: Ik zeg het je niet nog een keer...

Skye stapte tussen de twee mannen in en duwde Aiden terug.

Skye: Rustig, jullie allebei. Dit is een ziekenhuis.

Skye wendde zich tot Chase.

Skye: VSA, we willen alleen maar helpen. U hebt ons nodig. Mevr. Carter is een getuige. We worden er allemaal beter van als we elkaar helpen.

Chase: Ik heb jullie niet nodig.

Skye: Meneer, met alle respect, toch wel. Je Agent was jarenlang undercover, dat is geen gewoon zaak, lijkt mij. Je kunt alle hulp gebruiken die je kunt krijgen.

Chase staarde haar aan. Hij dacht na over wat ze had gezegd en als hij eerlijk was, had ze gelijk. Hij had veel middelen, maar hij had de mankrachten niet om de zaak alleen te behandelen. Hij kon echt een paar handen gebruiken om hem te helpen.

Chase glimlachte. Een paar jaar geleden zou hij dit alleen hebben gedaan. Hij was te koppig geweest om zelfs maar iets anders te overwegen. Maar deze vrouw wond hem zo rond haar vinger. Iets in hem vertrouwde haar onmiddellijk. Dat was raar omdat hij niet gemakkelijk iemand vertrouwde. Hij wilde haar in de buurt.

Chase: Oké. Maar we doen dit op mijn manier.

Skye: Dat kunnen we wel. Niet?

Skye keek naar Aiden, die er nog steeds uitzag alsof hij de man voor hem met elke vezel in zijn lichaam haatte. Toen hij niet reageerde, sloeg Skye hem tegen zijn borst.

Skye: Toch?

Aiden: Ja. Oké.

Chase: Goed. Neem contact op met jullie Luitenant. We moeten de zaak bespreken.

Chicago, Illinois
22 januari, 10:54 a.m.

Skye Morgan zat aan de tafel in de vergaderruimte. Aiden stond naast het whiteboard waar ze vanmorgen hun aanwijzingen aan had gehangen. Hij was nog steeds boos dat Chase hun zaak had overgenomen. Maar Chase had gelijk, er was geen moord, dus mochten ze van geluk spreken dat ze nog steeds bij de zaak betrokken waren.

Ze wierp een blik op Chase. Hij zat aan de andere kant van de tafel. Hij had het dossier voor zich in een nette stapel georganiseerd. Zijn pen lag precies in het midden van het dossier. Alsof het was opgemeten. De man was een perfectionist. Ze had het al gemerkt in het eerste moment dat ze hem had gezien. Zijn pak was volledig schoon en kreukvrij. Geen enkele vouw zat verkeerd. Hij was precies het tegenovergestelde van haar. Ze was chaotisch en ordeloos. Haar bureau en haar huis waren oorlogsgebieden. Mensen wisten dat ze moesten bellen vóór ze wilden langskomen. Ze lachte in zichzelf. Mensen kwamen niet vaak langs. De enigen die dat wel deden, waren Leena en Aiden. En ze wisten allebei al hoe haar huis er elke keer uit zag.

Toch zat onder de chaos een Rechercheur die zaken als de beste kon oplossen. Ze was vastberaden, net als Aiden. Vooral als een zaak dicht bij huis kwam. Het had erger kunnen aflopen voor Leena. Skye wilde niet nadenken over wat er zou zijn gebeurd als de daders haar hadden gezien.

Skye kwam uit haar trance toen Chase zijn handen op de tafel legde en ze samen vouwde. Hij had haar zien staren en keek haar nu aan. Ze knipperde met haar ogen en keek weg.

Gelukkig kwam hun luitenant binnen voordat het ongemakkelijk werd.

Mason: Sorry dat ik laat ben. Het is allemaal zo hectisch daarbuiten.

Chase: Geen zorgen. Ik snap het.

Dat was ook zo. Chase begreep het maar al te goed. Bij hem op kantoor was het al even hectisch. De misdadigers stapelden zich op. Hun job stopte nooit.

Mason: Rechercheur Grant heeft me verteld dat jullie deze zaak samen willen behandelen.

Chase: Inderdaad.

Mason knikte. Hij ging aan de linkerkant van de tafel zitten zodat hij zowel Skye als Chase goed kon zien.

Mason: Als we deze zaak samen willen oplossen, moeten we alles weten.

Chase: Ik zal je geven wat ik weet. Maar het is niet veel.

Mason: Zolang je niks voor ons achterhoudt.

Chase plaatste zijn pen naast de stapel papieren. Hij opende het dossier.

Chase: De foto's in dit dossier, ik moet jullie ervoor waarschuwen. Ze zijn niet voor gevoelige ogen.

Skye: Waar gaat het over?

Chase: Agent Hunt infiltreerde een groep kindsykkelaars. Hij begon klein, maar werkte zich naar de top om voor de kinderen te kunnen zorgen om zo te weten te komen waar ze zich bevonden. Hij was verantwoordelijk voor het beveiligen van het gebouw. Niemand binnen, niemand buiten zonder dat hij het wist. Dat is het laatste wat ik heb gehoord.

Chase deelde de foto's uit. Erop stonden kinderen van verschillende leeftijden. Ze waren vastgeketend aan de muur in wat leek op een smerige kelder. Hun gezichten waren besmeurd met vuil, tranen en bloed. Ze droegen oude vuile kleren.

Mason gaf de foto's door zonder ernaar te kijken. Hij was de enige in de kamer met zijn eigen kinderen. Hij kon niet begrijpen dat er mensen in de wereld waren die een kind pijn konden doen. Geen enkele haar op zijn hoofd had er ooit aan gedacht om zijn twee jongens pijn te doen. Of welk kind dan ook. Hij was lang geleden gestopt met piekeren over wat deze mensen dreef waardoor ze anderen pijn deden. Maar kinderen pijn doen was een heel ander niveau.

Mason: Waar verkopen ze de kinderen voor?

Chase: Wat ze maar willen. Arbeid, seks, noem maar op. Zolang hun klanten betalen, maakt het hen niets uit.